

AIDEN THOMAS

MEZARLIK ÇOCUKLARI

Çeviren
Alp Payaslıoğlu

*Yasını tutma,
Benim için ağlarsan
Acının yasını ben çekerim,
Ama bana şarkı söylersen,
Her zaman yaşarım
Ve ruhum asla ölmez.*

“LA MARTINIANA,” MEKSİKA HALK ŞARKISI

BİR

Yadriel teknik olarak haneye tecavüz ediyor sayılmazdı zira hayatı boyunca bu mezarlıkta yaşamıştı. Ama kiliseye zorla girmek ahlaki açıdan biraz muğlaaktı.

Yine de eğer bir brujo* olduğunu sonunda kanıtlayacaksa geçiş törenini Ölüm Leydisi'nin huzurunda yapmalıydı.

Ve o da kilisenin içinde Yadriel'i bekliyordu.

Mezarlığın önündeki ailesine ait küçük evin yanından gizlice geçerken içi tavuk kanı dolu siyah termos Yadriel'in kalçasına çarpıyordu. Tören için gereken diğer malzemeler sırt çantasının içindeydi. O ve kuzeni Maritza, kafalarını pervaza çarpmamaya dikkat ederek pencerenin önünden eğilerek geçtiler. Perdelerde içeride kutlama yapan bruja** silüetleri dans ediyordu. Gülüşleri ve müzik sesi mezarlığa yayılıyordu. Yadriel duraksadı ve etraf-ta kimsenin olmadığına emin olmak için gölgelere sığındı, ardından verandadan atlayıp koşmaya başladı. Maritza onu yakından takip ediyordu, taş yollardan ve su birikintilerinden koşarlarken ayak sesleri aynı tempoda yankılanıyordu.

Yadriel'in kalbi güm güm atıyordu, mezarlıkta görev yapan brujolardan bir iz ararken parmakları güvercinlikli ıslak duvara sürtündü. Ölülerin ruhlarının bela çıkarmadıklarından emin ol-

* (İsp.) Erkek cadı -çn

** (İsp.) Cadı, cinsiyetten bağımsız olarak hem tekil hem de çoğul olarak kullanılabilir. -çn

mak için mezarlıkta bekçilik yapmak erkeklerin görevlerinden-
di. Ruhların maligno'ya* dönüşmesi sık görülmediğinden brujo-
ların mesaipleri genelde dışarıdan birinin içeri girmediğinden ve
mezarların yabancı otlarla kaplanmadığından emin olmak gibi
genel bakım işleriyle geçiyordu.

İleriden bir gitar sesi duyunca Yadriel, Maritza'yı da kendi-
siyle sürükleyerek bir lahitin arkasına saklandı. Köşeden göz at-
tığında Felipe Mendez'i bir mezar taşına yaslanmış hâlde vihu-
ela** çalıp şarkı söylerken gördü. Felipe, bruju mezarlığının yeni
sakinlerindendi. Öldüğü gün, bir haftadan biraz daha önceydi,
yanındaki mezar taşında yazıyordu.

Bruju bir ruhun yakında olduğunu bilmek için onu görmek
zorunda değildi. Topluluktaki erkekler de kadınlar da sanki ha-
vadaki soğuk bir esintiymiş ya da zihinlerindeki bir kaşıntıymış
gibi onları hissedebiliyorlardı. Leydileri tarafından onlara bah-
şedilmiş yeteneklerden biri buydu. Ölüm ve yaşamın güçleri:
yaşayanlardaki hastalığı veya yarayı hissetmek ve ölüleri görüp
onlarla iletişim kurabilmek.

Bu yetenek ruhlarla dolu bir mezarlıkta pek işe yaramıyordu
tabii. Bruju mezarlığında gezmek Yadriel'i aniden üşütmek ye-
rine boynunda sürekli soğuk bir gıdıklanma hissi yaratıyordu.

Karanlıkta, Felipe'nin neredeyse şeffaf görüntüsünü zar zor se-
çebiliyordu. Parmakları vihuelanın tellerini çekerken hayaletimsi
bir bulanıklık içinde hareket ediyordu – vihuelası onu bu dünyaya
bağlayan en önemli eşyasıydı, onu yaşayanlar diyarında tutuyor-
du. Felipe öteki dünyaya geçmeye henüz pek de hazır değildi.

Zamanının çoğunu mezarlıkta müziğini icra ederek ve hem
ölü hem diri brujuaların*** ilgisini çekerek geçiriyordu. Kız arka-
daşı Claribel onları sürekli kovalamak zorunda kalıyordu ve ikili

* İspanyolcada "kötü huylu" anlamını taşıyan bu kelime, metinde kötüye
dönüşen ruhlar için kullanılmaktadır. -çn

** Gitara benzer bir çalgı. -çn

*** (İsp.) Kadın cadı -çn

sanki ölüm onları hiç ayırmamış gibi mezarlıkta saatlerce vakit geçiriyorlardı.

Yadriel gözlerini devirdi. Ona sorarsanız tüm bunlar fazla dramatikti. Felipe öteki dünyaya geçmiş olsa çok iyi olurdu, bu sayede o da Felipe ve Claribel'in didişmelerine ya da daha kötü-sü, Felipe'nin berbat *Wonderwall* yorumlarına uyanmak zorunda kalmazdı.

Ama brujx, ruhları geçişe zorlamaya karşıydı. Ruhlar barışçıl oldukları ve maligno'ya dönüşmedikleri sürece brujolar onları rahat bırakırdı. Yine de hiçbir ruh sonsuza kadar kalamazdı. Eninde sonunda, kendilerinin daha karanlık ve zalim hâllerine dönüşürlerdi. Yaşayanlar ve ölüler diyarları arasında bir yerde olmak ruhlarını yoruyor ve yavaş yavaş insanlıklarından götü-rüyordu. Onları insan yapan parçaları sonunda tamamen solup gidiyordu ve bu durumda brujoların onların bağlarını koparıp öteki dünyaya geçmelerini sağlamaktan başka yapabilecekleri bir şey kalmıyordu.

Felipe onları görmesin diye Maritza'ya eliyle onu yan pati-kalardan birine doğru takip etmesini işaret etti. Etrafta kimse-nin olmadığından emin olduktan sonra Maritza'nın gömleğinin manşetini çekiştirdi ve ona başıyla onay verdi. Öne doğru atıldı ve ona doğru uzanan parmaklardan birine sırt çantasını takma-maya dikkat ederek meleklerin ve azizlerin heykelleri arasından koştu. Yerüstü lahitleri ve koca bir ailenin sığabileceği anıtme-zarlar vardı burada. Yadriel bu yolu yüzlerce kez yürümüşü ve mezarlardan oluşan labirenti uykusunda bile geçebilirdi.

Elim sende oynayan iki küçük kızın ruhuna denk gelince ye-niden durmaları gerekti. Birbirlerini kovalarlarken koyu kıvrıcık saçları ve birbirleriyle uyumlu elbiseleri uçuyordu. Yakılmış kalıntıların bulunduğu, kuş yuvasına benzer küçük mezarların arasından koşarak geçerken çılgınca kıkırdadılar. Mezarlar par-lak renklerle elle boyanmıştı ve altın sarısı, güneş ışığı turuncu-su, gök mavisi ve deniz köpüğü yeşili kalabalık sıralar hâlinde dizilmişti. Cam kapılar içerideki kil çömlekleri gösteriyordu.

Yadriel, Maritza ile saklandıkları yerde topuklarının üzerinde yaylandı. Ölmüş iki kızın ruhunu etrafta koşuştururken görmek muhtemelen çoğu kişiyi ürkütürdü ama minik Nina ve Rosa tamamen başka sebeplerden ötürü korkunçtu. İkisi de koca ispişiklerdi ve onu babasına ispiyonlamayacaklarına güvenemiyordu. Kızlar kirli çamaşırlarınızı öğrendiler mi bunu kafanıza kakar ve sizi aklınızın almayacağı seviyede işkencelere maruz bırakırlardı.

Mesela, bedensizliklerinden faydalananak sürekli hile yaptıkları, saatlerce süren saklambaç oyunları gibi; sizi sıcak bir Los Angeles öğleden sonrasında, saklandığınız leş kokulu çöp konteynerinin arkasında sobelenmeyi bekler hâlde kasten bırakıp giderlerdi. O ikisine borçlu olmaya kesinlikle değmezdi.

Kızlar sonunda koşarak uzaklaştığında Yadriel hedeflerine varmak için hiç zaman kaybetmeden fırladı.

Köşeyi döndüler ve kilise bahçesine açılan kapıyla yüz yüze geldiler. Yadriel yukarı baktı. Önünde üst üste dizilmiş kireç badanalı tuğlalar bir kemer oluşturuordu. “EL JARDÍN ETERNO” kelimeleri siyah boyayla zarif bir el yazısıyla yazılmıştı. Sonsuz Bahçe. Boya solmuştu ama Yadriel, kuzeni Miguel’in Día de Muertos* kutlamaları başlamadan önce orayı boyamakla görevlendirildiğini biliyordu. Ağır, sürgülü bir kilit istenmeyen misafirleri dışarıda tutuyordu.

Anahtarlar, bruja ailelerinin lideri olduğu için Yadriel’in babası Enrique’deydi ve o da anahtarları sadece o gün mezarlıkta bekçilik yapma sırası hangi brujo’daysa ona veriyordu. Yadriel’in anahtarı yoktu, bu da sadece gün içinde ya da ritüeller veya kutlamalar için oraya girebildiği anlamına geliyordu.

“Vámonos!”** Maritza’nın sert fısıltısı ve manikürlü parmaklarından birinin yan tarafını dürtmesiyle Yadriel sıçradı. Kızın kısa, gür saçları rüzgârdan dağılmıştı. Pastel pembe ve mor buk-

* (İsp.) Ölüler Günü. 5 Nisan’da İspanyollar ve Latin Amerikalılar tarafından ölülerini anmak için yapılan bir festival. –çn

** (İsp.) Hadi gidelim! –çn

leleri kalp şeklindeki yüzünü çevreliyor, kahverengi teniyle tezat oluşturunuyordu. “Biri bizi görmeden içeriye girmeliyiz!”

Yadriel kızın elini vurarak uzaklaştırdı. “Şşş!”

Kendi uyarılarına rağmen, Maritza belaya bulaşmaktan endişeleniyor gibi görünmüyordu. Hatta düpedüz heyecanlı duruyordu. Koyu gözleri fal taşı gibi açılmış, Yadriel’in çok yakından tanıdığı şeytani gülümsemesi yüzünü kaplamıştı.

Yadriel kapının soluna doğru gizlice süründü. En sondaki dövme demir parmaklık ve duvar arasında tuğlaların göçtüğü bir boşluk vardı. Yan dönüp o aradan sıkış tepiş geçmeden önce çantasını duvarın üstünden karşı tarafa fırlattı. Polyester-elastan göğüs korsesine rağmen parmaklık göğsüne sürtünerek canını acıttı. Diğer tarafa vardığında korsesinin tokalarını gömleğinin altından yan tarafına batmayacak şekilde düzeltmek için duraksadı. Kaşındırmadan ve boğacak kadar sıkı olmadan görünüşünü maskülenleştiren bir göğüs korsesi bulması biraz zaman almıştı.

Sırt çantasını omzuna atıp arkasına döndüğünde Maritza’nın ona kıyasla zorlandığını gördü. Kızın sırtı tuğlalara yapışmış, kendini sürükleyerek geçmeye çalışırken parmaklığa ata biner gibi oturmuştu. Yadriel kahkahasını bastırmak için elini yumruk yapıp ağzına götürdü.

Maritza kıcını kurtarmaya çalışırken ona pis bir bakış attı. Sonunda sendeleyerek çıkmadan önce dişlerinin arasından, “¡Cállate!” diye tısladı. “Yakında buraya girmenin başka bir yolunu bulmamız gerekecek.” Kot pantolonuna bulaşmış toprağı silkeledi. “Fazla büyüdük.”

“Kıcın fazla büyüdü,” diye sataştı Yadriel. “Pastelito” yemeyi kesmen gerekiyordur belki de.” Sırttı.

“Yaa, sonra bu kıvrımlarımı kaybedeyim, öyle mi??” diye sordu Maritza ellerini belinden aşağı doğru kalçalarında gezdirerek. Yadriel’e alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Teşekkürler ama

* (İsp.) Kapa çeneni. -çn

** İçi tatlı veya tuzlu doldurulmuş bir tür Küba hamur işi. -çn

ölmeyi yeğlerim.” Kiliseye doğru yönelmeden önce Yadriel’in kolunu yumrukladı.

Yadriel ona yetişmek için koştu.

Taş yolun iki tarafı da sıra sıra çuhaçiçeğiyle –flores de muerto*– kaplıydı. Uzun, turuncu ve sarı çiçekler sarhoş arkadaşlar gibi birbirlerine sarılmıştı. Día de Muertos’un yaklaştığı aylarda iyice coşmuşlardı. Düşen yapraklar yerde konfeti gibi görünüyordu.

Kilise beyaza boyanmıştı ve çatısı kildendi. Büyük meşe kapının iki tarafında kemerli pencereler vardı. Üstündeyse, yarım daire şeklindeki duvarın oluşturduğu nişte başka bir haç daha duruyordu. Her iki tarafta da içinde demir çanlar olan bölmeler vardı.

“Hazır mısın?” Yadriel’i izlerken Maritza’nın yüzünde kaygıdan eser yoktu. Işık saçıyordu resmen ve heyecandan dans etmek üzereymiş gibi kıpır kıpırdı.

Yadriel’in nabızı damarlarında gümbür gümbür attı. Kaygı midesini altüst etti.

Maritza’yla çocukluklarından beri mezarlığa geceleri gizlice giriyorlardı. Küçükken kilisenin bahçesi saklambaç oynamak için ideal bir yerdi. Lita onları yemeğe çağırdığında duyabilecekleri kadar eve yakındı. Ama daha önce hiç kilisenin *içine* girmemişlerdi. Bunu yaparlarsa sayısız brujx kuralını çiğnemiş olacaktı.

Bunu yaparsa, geri dönüşü olmayacaktı.

Yadriel kaskatı kesilmiş bir şekilde başını salladı, elleri yumruk hâlinde yanında duruyordu. “Hadi yapalım.”

Ensesindeki tüyler diken diken olduğu anda Maritza yanında titredi.

“Neyi yapalım?”

Kükreler gibi sorulan soru ikisini de yerinden zıplattı. Maritza geriye doğru öyle bir sıçradı ki Yadriel onu düşürmesin diye kızı kollarından tutmak zorunda kaldı.

Tam sollarında, şeftali rengi bir mezarın yanında bir adam duruyordu.

* (İsp.) Ölüm çiçekleri –çn

“Hasiktir, Tito.” Yadriel soluğunu verdi, bir eli hâlâ kapüşonlusunun önünü tutuyordu. “Ödümüzü kopardın!”

Maritza öfkeyle burnunu çekti.

Bazen Yadriel ve Maritza bile hayaletleri fark etmeyebiliyorlardı.

Tito, bordo rengi bir Venezuela futbol forması ve şort takımı giyen tıknaz bir adamdı. Başında yıpranmış, hasır bir şapka vardı. Çuhaçiçeklerine doğru eğilirken şapkasının altından Maritza ve Yadriel’e baktı. Tito uzun süredir mezarlığın bahçıvanıydı.

Şey, tabii, *eskiden*. Tito dört senedir ölüydü.

Hayattayken çok yetenekli bir bahçıvandı. Tüm bruix kutlamalarının yanı sıra Doğu Los Angeles’taki büyüsüz insanların düğün, tatil, cenaze gibi toplanmalarına çiçek temin ederdi. Yerel bitpazarında kovalardan çiçek satarak başladığı iş sonunda büyüyerek bir dükkâna dönüşmüştü.

Uykusunda öldükten ve bedeni gömüldükten sonra, hayatının çoğu boyunca titizlikle baktığı çiçeklerine bakmaya devam etmeye kararlı bir şekilde yeniden belirmişti. Yadriel’in babasına hâlâ yapması gereken bir iş olduğunu ve başka kimseye güvenmediğini söylemişti.

Babası da Tito kendisi olarak kaldığı sürece devam edebileceğini söylemişti. Yadriel, Enrique denese de adamın düpedüz inanın Tito’nun ruhunu öteki dünyaya serbest bırakmasına engel olur muydu diye merak ediyordu.

“Neyi yapalım?” diye tekrarladı Tito. Kilisenin turuncu ışıklarının altında oldukça cismani görünüyordu, sadece elindeki oldukça gerçek bahçe makasına kıyasla biraz daha transparandı. Ruhların etrafı bulanık olurdu ve etraflarındaki dünyaya kıyasla renkleri bir tık daha soluk kaçardı. Doygunluğu azaltılmış ve odaklanmadan çekilmiş bir fotoğraf gibiydiler. Yadriel kafasını biraz çevirse, Tito bulanıklaşıp arka planda kaybolurdu.

Yadriel kafasında kendini tekmeledi. Endişesi Tito’yu daha erken hissetmesini engelleyecek kadar kafasını kurcalamıştı.

“Siz ikiniz neden diğerleriyle evde değilsiniz?” diye sordu Tito ısrarla.

“Ah, kiliseye girecektik de,” dedi Yadriel sesi cümlelerin ortasında titreyerek. Boğazını temizledi.

Vahşi kaşlarının tekini kaldırışına bakılırsa Tito buna kanmamıştı.

“Erzak kontrolü için, bilirsin ya.” Yadriel omuz silkti. “Her şeyin... hazır olduğundan emin olmak için.”

Bir *çıt* sesiyle Tito solmuş bir çuhaçiçeğini sapından kesti.

Maritza, Yadriel’i dirseğiyle dürttü ve kafasını bir mesaj vermeye çalışır gibi eğdi.

“Tabii ya!” Yadriel sırt çantasını güçbela çıkardı ve bir süre içini kurcaladıktan sonra bohça yapılmış beyaz bir mutfak havlusu çıkardı. “Sana bir şey getirdim!”

Felipe kız arkadaşıyla, Maritza ve Yadriel’in neyin peşinde olduğunu umursamayacak kadar meşguldü ve Nina’yla Rosa’nın yanından gizlice geçmek çok kolaydı ama Tito biraz tahmin edilemez biriydi. Yadriel’in babasıyla iyi arkadaşlardı ve saçmalığa hiç tahammülü yoktu.

Ama yemekle bahşış verildiğinde başını öteki yana çevirmeye meyilliydi.

“Lita daha yeni yaptı, hâlâ sıcaklar!” Yadriel örtüyü açıp içindeki *conchayı** sundu. Leziz, tatlı ekmeğin üstü ktır ktırdı ve deniz kabuğuna benziyordu. “Senin için yeşil olanlardan aldım, en sevdiğin!” Tito eğer Yadriel’in beceriksiz yalanına inanmadıysa belki en azından pan dulce** onu ikna ederdi.

Tito elini sallayarak onu başından savdı. “Siz iki buscapleito*** neyin peşindesiniz umurumda değil,” diye homurdandı.

Maritza dramatik bir edayla derin bir nefes alıp elini göğsüne götürdü. “Biz mi? Biz asla böyle bir şey...”

* Meksika’ya özgü geleneksel bir tatlı ekmek rulosu. -çn

** Tatlı ekmek anlamına gelse de çeşitli Meksika hamur işlerinin genel adıdır. -çn

*** (İsp.) Baş belası -çn

Yadriel, Maritza'yı susması için itekledi. Baş belası olduklarını düşünmüyordu, hele ki daha genç diğer brujx'e kıyasla, ama aynı zamanda çok masummuş havalarının Tito'ya işlemeyeceğini de biliyordu.

Şanslılardı ki Tito onlardan kurtulmak istiyor gibiydi. "Pa'fuera," dedi başından savarcasına. "Ama sakın kadife çiçeklerine dokunmayın."

Yadriel'in bu emri tekrar duymasına gerek yoktu. Maritza'nın kolunu kapıldığı gibi kiliseye yönlendi.

"Conchayı bırakın," diye ekledi Tito.

Tito çuhaçiçeklerini budamaya dönerken Yadriel de conchayı seftali rengi mezar taşının üzerine bıraktı.

Maritza peşinde, son hız kilisenin basamaklarını tırmandı. Sert bir ittirmeyle ağır kapılar gıcırtyla açıldı.

Yadriel ve Maritza koridoru gizlice geçti. İçerisi sıradandı. Normal bir kilisenin aksine çok fazla sıra yoktu ve arkada da oturabilecek hiçbir yer görünmüyordu. Brujx ritüel ve törenler için buluştuğunda, herkes açık alanda bir çember oluşturacak şekilde ayakta dururdu. Uzun üç pencere kilisenin apsisini oluşturuyordu. Gün içinde, Kaliforniya güneşi renkli, karmaşık desenli camlardan içeri süzülürdü. Ana sunak onlarca sönük mumla doluydu.

Duvarın ortasındaki çıkıntıda, yaratıklar ve tanrılar binlerce yıl önce Latin Amerika ve Karayipler'de kol gezerken brujx'e özel güçlerini bahşetmiş olan kutsal tanrıçanın bir heykeli duruyordu: Ölüm Leydisi.

İskelet beyaz taştan oyulmuştu. Kemikli parmakları, otuz iki diş gülümsemesi ve boş gözleri ortaya çıkarılacak şekilde siyahla boyanmıştı. Ölüm Leydisi geleneksel, beyaz dantelli bir huipil** ve katlı etek giyiyordu. Başındaki örtü omuzlara doğru dökülüyordu. Elbisesinin boyun kısmına ve örtünün kenarına altın ip-

* (İsp.) Dışarı -çn

** Meksika ve Orta Amerika'daki Maya kadınlarının giydiği sırmalı bol bluz. -çn

likle zarif çiçekler işlenmişti. Kemikli ellerindeyse Tito'nun yeni bıraktığı çuhaçiçekleri duruyordu.

Farklı isimleri ve yorumlamaları vardı – Santa Muerte*, la Huesuda**, Gölgelelerin Tanrıçası, Mictecacihuatl***. Hepsi kültüre ve dile göre değişse de tüm suretleri ve görüntüsü aynı kapıya çıkıyordu. Ölüm Leydisi tarafında kutsanmak, kendi portaje'sine sahip olmak ve ona hizmet etmek Yadriel'in bu hayatta en çok istediği şeydi. Diğer brujolar gibi kayıp ruhları bulup öteki tarafa geçmelerine yardımcı olmak istiyordu. Sıkıcı bir mezarlık görevi yüzünden bütün gün ayakta kalmak istiyordu. Hatta eğer halkı tarafından bir brujo olarak kabul edileceği anlamına gelecekse, saatlerini yabani ot sökmeye ve mezarları boyamaya bile harcardı.

Yadriel hizmet etme arzusuyla Leydi'ye doğru çekilirken tam burada quince'sini**** gerçekleştirmiş nesiller önceki atalarını düşündü. Eski tanrıların güç bahsettiği, buraya dünyanın her yanından –Meksika ve Küba, Porto Riko ve Kolombiya, Honduras ve Haiti, hatta antik Aztek, İnka ve Maya uygarlıklarından– gelmiş sayısız kadını ve erkeği. Muhteşem incelikleri olan canlı kültürlerin tamamı birleşmiş ve toplumlarını bir bütün hâline getirmişti.

Bir brujx on beş yaşına girdiğinde Ölüm Leydisi'ne sunulur ve onun rızasını alarak güçlerini portaje adı verilen seçtikleri bir objeye bağlardı. Kadınların portajeleri genelde tespih –Latin Amerika'da Katolikliğin yayılmasıyla anlamı değişen törensel kolye– biçiminde olurdu. Bu aksesuar hem göze çok batmıyordu hem de ucundaki tılsımda az da olsa adaklık hayvan kanı saklanabiliyordu. Haç en sık görülen sembollerden biri olsa da bazı brujaların tespihlerinin tılsımında bir kalp ya da Ölüm Leydisi'nin bir heykelciği de bulunabilirdi.

Erkeklerin portajeleri genelde bir çeşit hançer olurdu çünkü ruhları dünyaya bağlayan altın ipliği kesmek için bıçak gereki-

* (İsp.) Azize Ölüm –çn

** (İsp.) Kemikli –çn

*** Aztek inancında ölümlerin tanrısı –çn

**** (İsp.) On beş yaş töreni. –çn

yordu. Brujolar bu bağı keserek ruhların öteki tarafa geçmesini sağlıyordu.

Portaje'nin şahsına verilmesi her bruja için yetişkinliğe atılan önemli bir adımdı.

Yadriel hariç herkes için.

Onun quince'si süresiz olarak ertelenmişti. Geçtikleri temmuz ayında on altı yaşına basmıştı ve beklemekten bıkmıştı.

Onların rızası olsun olmasın, ailesine gerçekte ne *-kim-* olduğunu gösterebilmesi için bu töreni yapması gerekiyordu. Babası ve bruja ona başka bir çare bırakmamıştı.

Yadriel'in sırtından ter akıyordu ve bu ürpermesine sebep oldu. Hava gergindi, yer ayaklarının altında enerjiyle uğulduyor gibiydi. Ya şimdi ya hiç.

Ölüm Leydisi'nin önünde diz çökerek ritüel için gereken malzemeleri çıkardı. Dört dua mumunu, dört rüzgârı temsil etmesi için eşkenar dörtgen şeklinde yerleştirdi. Ortalarına, toprağı simgeleyen kil bir kâse koydu. Día de Muertos ofrendalarının* bulunduğu kutuların birinden, minik bir şişe Cabrito marka tekila aşırıyordu. Kapağını açmak için birkaç saniye cebelleştikten sonra içkiyi kâseye döktü. Kokusu burnunun direğini titretti. Yanına da küçük bir kavanoz tuz yerleştirdi.

Kot pantolonun cebinden bir kutu kibrit çıkardı. Mumları yakarken ateş titreşiyordu. Dalgalanan ışık, Ölüm Leydisi'nin örtüsündeki altın iplikten yansıyor, katlara ve oyuklara vuruyordu.

Hava, toprak, rüzgâr ve ateş. Kuzey, Güney, Doğu ve Batı. Ölüm Leydisi'ni çağırmak için gerekli her element.

Son malzemeye kandı.

Ölüm Leydisi'ni çağırmak için kan sunulması gerekiyordu. İçinde yaşam barındırdığı için sunulabilecek en güçlü şeydi. Ölüm Leydisi'ne kanını vermek ona dünyevi bedeninden ve ruhundan bir parça vermektir. O kadar güçlü bir adaktı ki sunulan kanın birkaç damladan fazla olmaması gerekiyordu; öteki türlü

* (İsp.) Adak. -çn

adak brujx'in hayat enerjisini emebilecek kadar güçlü olurdu ve kaçınılmaz ölüme sebebiyet verirdi.

Brujx'in kendi kanını sunmasının gerektiği sadece iki ritüel vardı. Doğduklarında kulakları delinir ve bir iğnenin ucu kadar kan damlatılırdı. Bu, ölümlerin ruhlarını duyabilmelerini sağlıyordu. Yadiel'in kulakları da delikti ve siyah, plastik tünel küpeleri vardı. Obsidyen veya yeşim gibi değerli taşlarla kulakmemelerini büyüten brujx atalarına saygılarını göstermek hoşuna gidiyordu. Yıllar içerisinde kulağındaki delikleri yaklaşık on kuruşun sığabileceği kadar genişletmişti.

Brujx'in kendi kanını adak olarak sunduğu diğer tek ritüel ise quinces'ti. Adak, dillerinden yapıldı ki diosa* ile konuşabilsinler ve Ölüm Leydisi'den rızasını ve korumasını isteyebilsinler.

Bu kesiği de portajeleri ile yaparlardı.

Maritza kendi sırt çantasından bir kumaş tomarı çıkardı ve alması için ona uzattı.

Yadiel tomarın iplerini çözerken, "Yapmam haftalar sürdü," dedi. "Kendimi yaklaşık sekiz kere yaktım ve neredeyse parmağımı koparıyordum ama sanırım babam demirhaneye girmemi engellemeye çalışmaktan vazgeçti." Sanki bir önemi yokmuş gibi omuz silkti ama dik duruyordu ve dudaklarının kenarları gururlu bir gülümsemeyle seğiriyordu. Yadiel, bunun onun için önemli bir olay olduğunu biliyordu.

Maritza'nın ailesi onlarca yıldır erkekler için silah dövüyordu, babası bu ticareti Haiti'den getirip sürdürmeye devam etmişti. Maritza ondan yoğun bir ilgiyle bıçak yapmayı öğrenmek istiyordu. Kan bir oğlanın quinces'ine kadar hançerlerde kullanılmadığı için bu, Maritza'nın prensiplerinden ödün vermeden topluluklarına ait hissedebilmesinin bir yoluydu. Annesi bunun kızı için uygun bir kariyer olmadığını düşünse de Maritza bir şeyi kafasına taktı mı onu yolundan saptırmak imkânsızdı.

"Diego'nunki kadar şatafatlı ve absürt bir şey değil," dedi Yadiel'in abisine değinip gözlerini devirerek.

* (İsp.) Tanrıça -çn

Yadriel son kumaş katını da açtı ve içerisine yerleştirilmiş hançere baktı. “Vay canına,” diye fısıldadı.

“Kullanışlı,” diye açıkladı Maritza, Yadriel’in omzunun üstünden bakarak.

“Havalı,” diye düzeltti Yadriel ağzı kulaklarında.

Maritza kocaman sırttı.

Hançer önkolu uzunluğundaydı, düz bir bıçağı ve yan dönmüş S şeklinde kıvrımlı bir balçağı vardı. Cilalı ahşaptan kabzasına Ölüm Leydisi titizlikle çizilmişti. Yadriel hançeri elinde tuttu; sağlam ve güven verici hissettiriyordu. Ölüm Leydisi’nden saçılan ince, altın rengi çizgilerde başparmağını gezdirerek fırçanın her darbesini hissetti.

Bu onun hançeriydi. Onun portajesi.

Yadriel’in ihtiyacı olan her şey yanındaydı. Şimdi tek yapması gereken ritüeli tamamlamaktı.

Buna hazırды. Başka kimse bunu onaylamasa da Ölüm Leydisi’nin huzuruna çıkmaya *kararlıydı*. Ama yine de tereddüt ediyordu. Elinde sıkı sıkı tuttuğu portajesiyle tanrıçasına bakarken altdudağını emdi. Şüphe kanına işliyordu.

“Hey.”

Maritza elini güven verici bir şekilde omzuna koyduğunda Yadriel yerinde sıçradı. Kızın kahverengi gözleri onun yüzünü incelerken bakışları yoğundu.

“Sadece...” Yadriel boğazını temizledi, gözleri odanın her köşesini taradı.

Maritza’nın kaşları endişeyle çatıldı.

Bir brujx için quinces hayatının en önemli günüydü. Yadriel’in babası, abisi ve büyükannesi yanında duruyor olmalıydı. Sert, taş zeminde diz çöktüğünde boşluk etrafını sarmaladı. O kadar sessizdi ki huzursuz mum alevinin çıkardığı statığı duyabiliyordu. Ölüm Leydisi’nin oyuk gözlerinin altında Yadriel kendini küçük ve yalnız hissetti.

“Ya... ya işe yaramazsa?” diye sordu. Neredeyse fısıldamış